

Ska vi gå..

..hem till mig?

- På vandring bland skålar och pokaler med Björn Larsson, CVOe -

Brev och rubrik riktad till CV

Är du som jag möjligen också en CVOe eller CVe? Kanske till och med en CVDe? Måne det finaste av allt - en CVp*? Jag bjuder dig oavsett att gå med hem till mig – och det jag kallar hem. Gör du mig sällskap?

Tänk att det gått 15 år sedan du lämnade detta hem. Kanske mindre, kanske mer men ändå tillräckligt för att du borde uppnått en avsevärd distans. I sådant tillstånd begav jag mig åter till mitt Uppsala i februari 2010 och som följeslagare och värd hade jag vår eminente maestro och CVDe Thomas Strömberg.

Vi sökte en kaffe och följde Fyris mörka svallningar söderut, talade om förr och vek efter cinemagrafen naturligtvis av höger under valvet till målet för vår utflykt - NN.

Att kliva in genom dess blodröda entré väckte inga direkta associationer (är det möjligen för att jag, då det begav sig, aldrig äntrade byggnaden genom dess formella ingång utan alltid någon bakväg, ofta barmästarens??). Väl inne finns idag ett café. Det är lördag och en hop studenter hänger över stolsryggarna och bak disken syns en kastanjeögd servitris vars ögon inte ser oss där hon bjuder kaffe och godsak. Oj, oj – bäst vi hastar uppför trappen ty detta känns alltför obekant.

Väl uppe ser vi till vänster ytterligare en hop visdomssökande, hängandes över digitala noteringsböcker istället för som vi, bara böcker, böcker. Men detta rum bär för oss två, högre betyg i historien. Här avslutades följeslagare Strömbergs 30-års jubiléé med en sexa vars doft av rök från Grand och mannars fuktiga beklädnad alltjämt kan erinras.

Vi går höger istället och ser en bar, alldeles naken, bar – fanns den? Nåja vi är i Nya och jag ser i mitt inre rader av välartade norrländskor, pretentiöst öva Svenska Mässan men här och var sticka en och annan luggsliten mansnuna fram och minen är lätt att tyda. Längtan. Längtan bort från detta, genom damnrävaron uthärdbara missnöje, bort till det sanna och rena. Manskören. Ja CV.

Vår vandring går högerut och en bar som känns mer kompis. Genom ytterligare blodröda dörrar och tar vänster mot köket. SE HÖGER! Det står öppet till serveringsrummet och mitt öga faller vant på de vackraste glaspyrnader som skapats – Norrlands Nations snapsglas – 6:or! Jag har ett par till låns och sillen intar jag alltjämt i sällskap med en av rätta drycken välfylld dylik. (Låt mig återkomma till dessa dyrgripar.)

Så är det dags att forcera genom kakel och klinker i vitaste vitt. En blyg flickblick skickar ett kort –Hej och skyndar vidare bland kastruller medan vi fortsätter rakt fram. Plötsligt stannar benen! Men se vem står väl där? Är det en syn? I ångan av pustande lock skönja jag en man, en stor man i mitt tycke, en man som burit vapen för fest och mat i sann CV-anda – men är det inte du - Peder??

Nej. Det är en villa. Men ack så tydligt jag ser hur han trots svettig panna med lugnt smil håller middagslagningen i schack iklädd en omiskännlig och (i begynnelsen) vit T-shirt som verkligen gör sitt bästa. Va' vacker du är Peder – tag min hyllning!

Följer du mig än? Vi är på väg nu. Vi närmar oss mitt hem. Håll ut.

Nu trippar vi trapporna och lämnar det nya. Till min förvåning har någon minimalistisk lagd ingenjör lyckats få in i elevator i trappans mitt – ett om inte annat moget sätt att förhindra oplanerade och höga fall. Nåväl det viktigaste finns dock kvar. Tänk. Vad ska nu slå emot dig när du närmar dig Gamla? Jodå den finns där alltså. Trots uppenbara försök att renovera bort den har de inte lyckats. Den finns kvar. Tack. Den unika doften av årtiondens utspilda stänk av öl och sprit, insupna i de norrländska trätiljornas ådror (ha inte dropparna således återvänt till sitt ursprung frågas?) bevarade för framtida generationers oinvigda näsor. Njut och gläds nästa gång du är här!

Nu är vi nära. Stegen bär mot marmorn i trapphallen och så till höger står de framför oss. Klaffarna till hjärtat. Porten till himmelen. Tunga, höga och mörka vaktar de Nationens innersta och med varsam hand fattar jag mässingen och sänker med respekt dess vred för att känna – är det öppet??

Och JA min vän. Visst är det så! Du är här i Förtroende och då släpper vi in dig. Stora Salen. Detta Pantheon för fff – så pompöst och bombastiskt vackert. Låt oss stanna upp och betrakta. Jag och min gode vän känner ingen här, ingen känner oss och vi har formellt ingen behörighet att spatsera in molalena i denna sal. Men i Uppsala, o Alma Mater, lever efter 55 decennier i Jacob Ulfsons namn fortfarande tron på att människan tänka rätt istället för stort och då finns hopp om tilltro. Jag hoppas att du som läser detta om ytterligare ett antal decennier och bestämmer dig för att återvända hem till Uppsala och Norrlands Nation också får njuta privilegiet av Förtroende. En bristvara i tid av tilltagande kontroll!

Mittåt! Nog med politiken. Prata på!

Tack. Här på denna plats presenterades CV:s fullständiga latinska namn för första gången, här visades emblem, beklädnader, attiraljer och ordensband upp. Här uruppfördes PG:s otaliga textrader och här just här höll vi den första Kapris. Men störst av allt – här återupptog vi traditionen med dammiddagar och dammiddagarna är ju något av CV:s lilla julafton och jag kan inte hindra mig från att påminna om den gången Peder kommenderat ut den första av två små snapsar till de fjäderklädda opportunen. Minns väl att NN:s glas är 6:or och av vana slog vi gossar till bredd med hull. Detta var ej i enlighet med planen. 2*6 cl blir en snaps mer än 2*4 och som Bellman sa -Det var bra!

Vi lämnar Salens bruna inre och skymtar Inre och Ytter Läs innan vi ger oss i kast med att försöka äntra CV:s må hända än mer karakteristiska lokal. Vid trappans slut når vi målet – Wahlgrenska. Men här är stängt som Gulan. Det var väl för väl. Minnena härifrån kan bli för starka för undertecknad eftersom mitt CVO-tillträde och gravmarsch skedde här, det var här vi instiftade traditionen insjungning med kritiskt granskande kommitté och inte minst här som jag berättade för första gången om den Nedgrävda Pluntan – en berättelse som gav upprinnelsen till PV och som jag till min glädje noterade fanns vid liv långt därefter (kanske finns anledning och behov att åter gräva upp denna plunta? I lyssnen).

I denna lokal myntades av vår evige arkivarie, Nils Sjölander vid någon av alla sittningar följande som jag burit med mig sedan dess: "Björn – titta på klockan. Den är bara åtta. Och vi sjunger kvinten – det är rekord!" Ett uttalande som jag sannerligen nominerar till CV:s bevingade ord.

Slutligen kastar jag ett försiktigt öga in i den långa korridor där så mycket av det dunkla i denna Nation har försiggåtts. Visst var det väl en toalett i mitten som var alldeles för trång för två?

Mätta återvänder vi den väg vi kom för att få vårt kaffe. Vi har dock insett att vi ska söka oss vidare till Svandammen då Nationens kafé tycktes oss allt för ungt och modernistiskt. Men ack så fel gamla män

kan ha! Nu mina vänner händer nämligen det överkliga. Väl nere hör jag svagt från högtalarna den ljuvaste musik – manskör mina vänner – manskör!

–Spelar de OD? frågar jag. Går närmre. Sätter örat till och hör så tydligt. NEJ de spelar CV Thomas!!!

Vi går fram till den kastanjeögda och frågar om de vet vad de spelar. Hon vänder sig till de sina och de säger att de precis undrade var det var. De hade satt på skivan för någon minut sedan och tyckte det lät så bra. Unisont: – DET ÄR VI!

Vi bjuds på kaffe och sitter bland ovetande studenter och njuter av tonerna av Thomas energiskt dirigerade manskorister och även om undertecknad inte stör själva tonbilden i inspelningen stärker jag mig med någon egenskapad textrad. De spelar skivan en gång till och till tonerna av Dåne Liksom väljer vi att med högburna hakor lämna vårt hem och se – den kastanjeögda ser oss - och ger en blick som i svunnen tid hade förmanat oss att uttala rubriken på detta alster. Se vad mitt hem – vad Manskör kan göra!

Så till Dig som CVp vara

ej begränsad till de minnandes skara

Gör som Förr, Gör Nytt, Gör Ert!

- så leve CV: Hurra! Hurra!

Så gjorde vi och se -Det var bra!

Eder tillgivne,

Björn Larsson
CVOe 1994-95

*Praesens; hic; hic, qui nunc

est